

Toespraak voor Bien Hofman bij de uitreiking van de Paul Nijgh-Penning op 12 maart 2019 door Sayida Goedhoop.

Toen ik gevraagd werd om dit jaar het bestuur van de Paul Nijghpenning te komen versterken vond ik dat een enorme kans om Rotterdammers die zich met huid en haar inzetten voor deze stad en haar inwoners erkenning te geven en toe te juichen. Nog voor onze eerste vergadering kwam de naam Bien Hofman al bij me op. We maakten een longlist van moedige Rotterdammers. Bien, Bien, Bien riep ik. De andere bestuursleden keken me verwachtingsvol aan. Niet iedereen kende Bien. Bien zet namelijk niet zichzelf, maar de kinderen uit Pendrecht graag in de spotlights.

Dan leer je Bien kennen. Bien ademt Pendrecht. Al 40 jaar woont ze er. Bien kwam in contact en verbond zich met heel veel wijkbewoners. Eerst via de thuiszorg en daarna via de welzijnsorganisatie waar ze voor werkte. Ze werd vanuit de welzijnsorganisatie Charlois gedetacheerd bij bewonersorganisatie Vitaal Pendrecht. Ze opende haar kantoor en wachtte... waar ze bij de thuiszorg zo'n 300 telefoontjes op een dag kreeg, ging de telefoon hier niet. Bien besloot niet af te wachten en ging samen met Riek Westrik, de opbouwwerker, de wijk in en de daken op. Vanaf de daken van de hoge flats kregen ze een beeld van wijk.

Maar Bien stond er niet boven, Bien stond altijd middenin en pal vóór de wijk. Toen Pendrecht het zwaar had en in de media werd verguisd rond 2003, was het Bien die opkwam voor de wijk. De wijk kreeg zo'n slecht imago dat ze een persstop afkondigde en mensen in de wijk tegen de krant zeiden: "we mogen niet meer met jullie praten van Bien". Het kantelpunt voor haar was het moment dat ze uit Oslo een grote kerstboom had laten komen, de hoogste van Rotterdam, en burgemeester Opstelten naar Pendrecht kwam om de lichtjes te ontsteken. Alle organisaties in de wijk hadden hun handen ineen geslagen en Pendrecht stond eindelijk weer een keer met iets positiefs in de krant.

Bien is een echte verbinder. Samen met een Tilburgse hoogleraar zette ze colleges op waarbij bewoners van de wijk als expert werden ingezet op zaken die de wijk aangingen zoals sloop en nieuwbouw van woningen. Zo werd de Pendrecht Universiteit geboren. Dit is haar manier om mensen een stem te geven die normaal gesproken niet gehoord worden.

Voor Bien was dit nog niet genoeg. Haar hart ligt ook bij de toekomst van de wijk, bij de kinderen. Kansen creëren voor kinderen die er niet vanzelfsprekend liggen. Dat doet Bien met een fantastisch team samen met de Kinderfaculteit. Een plek waar honderden kinderen van Pendrechts vier basisscholen dagelijks komen en lessen volgen. Ze krijgen iets bijzonders: gamedesign, lessen in ondernemerschap of ze spelen in een band. U zag het in de film.

De kinderfaculteit is er niet zomaar gekomen. Tot het uiterste is ze gegaan met haar team en talloze vrijwilligers om deze droom voor de kinderen van Pendrecht voor mekaar te krijgen. Toen ik net begon bij Stichting de Verre Bergen hoorde ik over het 'Achter de Verre Bergen' lied – dat Bien met haar team had gecomponeerd om de aanvraag voor financiering nog wat kracht bij te zetten. Wat een moed, wat een creativiteit, en wat een doorzettingsvermogen heeft deze vrouw. Ze lijkt onvermoeibaar. Met een enorme energie regelt ze zaken voor de Kinderfaculteit, schrijft ze voor de wijkkrant, start ze taallessen voor mensen met een taalachterstand. Ze doet het allemaal maar.

En ze is bescheiden, het gaat niet om haar. Maar vandaag wel. Ik ben blij dat, naast Pendrecht, heel Rotterdam Bien vandaag leert kennen. Zodat wij, als Rotterdammers, geïnspireerd mogen raken door haar daadkracht, moed en doorzettingsvermogen.

Lieve Bien, met deze penning willen wij je in de geest van Paul Nijgh bedanken voor alles wat je doet voor deze mooie stad en haar kinderen.